

23 015

Wijziging van de Wet op de Ruimtelijke Ordening

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

Alvorens in te gaan op de vragen en opmerkingen in het verslag, waartoe het wetsvoorstel tot wijziging van de Wet op de Ruimtelijke Ordening de leden van de vaste Commissie voor Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer aanleiding heeft gegeven, wil ik gaarne mijn erkentelijkheid uitspreken voor de spoedige totstandkoming van dat verslag.

De leden van de PvdA-fractie hebben opgemerkt dat tijdens de behandeling van het wetsvoorstel in de Tweede Kamer de vraag is gesteld of gemeenten die in geval van een aanwijzing meer kosten moeten maken dan in redelijkheid van hen verlangd kan worden, die kunnen verhalen. Gaarne vernamen deze leden of deze kwestie tot een oplossing is gekomen.

Ik kan deze leden geruststellen, zoals ik dit ook de leden van de Tweede Kamer op dit punt heb kunnen doen; noch het onderhavige wetsvoorstel noch de wijziging van de artikelen 31a en 31b ten gevolge van het wetsvoorstel voltooiing eerste fase herziening rechterlijke organisatie (HRO) (Kamerstukken I 1993/94, 22 495, nr. 310) bewerkstelligen een wijziging van de regeling voor vergoeding van hogere kosten in geval van een aanwijzing. Evenals thans het geval is, kunnen, ook na aanvaarding en inwerkingtreding van genoemde wetsvoorstellen, de hogere kosten die het gevolg zijn van onder meer een aanwijzing in beginsel voor vergoeding in aanmerking komen. De voorgestelde wijzigingen zijn voornamelijk ingegeven door toevoeging van het *nimby-verzoek* in artikel 31b WRO als mogelijke veroorzaker van dergelijke hogere kosten; daarnaast zijn zij met name redactioneel van aard ter aanpassing aan de systematiek van de Algemene wet bestuursrecht.

Volledigheidshalve voeg ik hieronder de tekst van de artikelen 31a en 31b zoals deze na bedoelde aanvaarding en inwerkingtreding komen te luiden.

Artikel 31a

1. Indien ten behoeve van belangen, uitsluitend of mede behartigd door andere openbare lichamen dan de gemeente, op schriftelijk verzoek van die openbare lichamen dan wel krachtens wettelijk voorschrift

bepalingen in een bestemmingsplan zijn opgenomen die hogere kosten voor de gemeente ten gevolge kunnen hebben en blijkens de bij het bestemmingsplan behorende toelichting over de verdeling van deze kosten geen overeenstemming kon worden bereikt, kan de gemeenteraad binnen de termijn, bedoeld in artikel 28, eerste lid, Gedeputeerde Staten verzoeken gelijktijdig met hun besluit omtrent goedkeuring van het vastgestelde plan te beslissen omtrent het opleggen van de verplichting aan die openbare lichamen de hogere kosten, welke redelijkerwijs niet of niet geheel ten laste van de gemeente behoren te blijven en waarvan de vergoeding niet of niet voldoende anderszins is verzekerd en evenmin krachtens wettelijk voorschrift is uitgesloten, geheel of gedeeltelijk aan de gemeente te vergoeden.

2. Indien ten tijde van het vaststellen van het bestemmingsplan de hogere kosten, bedoeld in het eerste lid, in redelijkheid niet waren te voorzien kunnen Gedeputeerde Staten, in afwijking van het eerste lid, op een desbetreffend verzoek van de gemeente beslissen nadat het bestemmingsplan in werking is getreden. Burgemeester en wethouders vermelden in hun verzoek uitdrukkelijk waarom over de verdeling van de hogere kosten tussen de gemeente en de desbetreffende openbare lichamen geen overeenstemming kon worden bereikt.

3. In afwijking van het eerste of tweede lid beslist Onze Minister dan wel beslissen Onze Minister en Onze Minister die het mede aangaat omtrent een verzoek als bedoeld in die leden, indien het andere openbaar lichaam het Rijk is. In een geval als bedoeld in het eerste lid beslissen Onze Minister en Onze Minister die het mede aangaat, zodra de desbetreffende bepalingen van het bestemmingsplan in werking zijn getreden.

4. Tegen een besluit van Gedeputeerde Staten als bedoeld in het eerste of het tweede lid, of van Onze Minister dan wel van Onze Minister en Onze Minister die het mede aangaat als bedoeld in het derde lid kan een belanghebbende beroep instellen bij de Afdeling bestuursrecht-spraak van de Raad van State. In afwijking van artikel 6.8 van de Algemene wet bestuursrecht vangt de termijn van het beroep tegen een besluit van Gedeputeerde Staten als bedoeld in het eerste lid aan gelijktijdig met de aanvang van de beroepstermijn bedoeld in artikel 28, zevende lid.

Artikel 31b

1. Indien ten behoeve van belangen, uitsluitend of mede behartigd door andere openbare lichamen dan de gemeente, op schriftelijk verzoek van die openbare lichamen onherroepelijk vrijstelling is verleend, als bedoeld in de artikelen 17, 18, 18a, 19 en 40, dan wel onherroepelijk is beslist de verlening van een bouw- of aanlegvergunning ingevolge artikel 50, eerste lid, van de Woningwet, dan wel ingevolge artikel 46, tweede lid, aan te houden, kunnen burgemeester en wethouders Gedeputeerde Staten gedurende vier weken, ingaande daags nadat de vrijstelling, dan wel het besluit tot aanhouding onherroepelijk is geworden, een verzoek doen, als bedoeld in artikel 31a. Burgemeester en wethouders kunnen vorenbedoeld verzoek ook tot Gedeputeerde Staten richten binnen de in de vorige volzin bedoelde termijn wanneer ingevolge artikel 40 een vrijstelling of ingevolge artikel 41 een vergunning of andere beschikking is verleend.

2. In afwijking van het eerste lid, eerste volzin, beslist Onze Minister dan wel beslissen Onze Minister en Onze Minister die het mede aangaat omtrent het in die volzin bedoelde verzoek, indien het andere openbaar lichaam het Rijk is. In afwijking van het eerste lid, tweede volzin, beslist Onze Minister omtrent het in die volzin bedoelde verzoek, in geval artikel

40 of artikel 41 toepassing heeft gevonden op verzoek van Onze Minister.

3. Tegen een besluit van Gedeputeerde Staten als bedoeld in het eerste lid of van Onze Minister, dan wel Onze Minister en Onze Minister die het mede aangaat als bedoeld in het tweede lid kan een belanghebbende beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Genoemde leden hebben vervolgens gevraagd welke status een indicatieve pkb heeft na aanvaarding van het amendement Tegelaar-Boonacker op stuk nr. 18. Het kan, zo stelden deze leden, niet zo zijn dat er bij uitvoering van voornemens uit een indicatieve pkb geen beroepsmogelijkheid meer bestaat. Bij een project-pkb konden deze leden zich zulks wel voorstellen.

Genoemd amendement strekt er toe de mogelijkheid van het kenbaar maken van zienswijzen omtrent het ontwerp-bestemmingsplan en het inbrengen van bedenkingen tegen het vastgestelde bestemmingsplan te beperken, in die zin dat als het (ontwerp-)bestemmingsplan zijn grondslag vindt planonderdelen als bijvoorbeeld bedoeld in artikel 2a, tiende lid, die onderdelen van dat bestemmingsplan niet (meer) voor bestrijding vatbaar zijn. Tegen die onderdelen van de pkb heeft immers al eerder een beroepsmogelijkheid open gestaan ingevolge artikel 2a, tiende lid, WRO. Het betreft hier de planonderdelen die kunnen worden aangemerkt als besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht; naar mijn oordeel zijn dit de zogenaamde concrete beleidsbeslissingen in de pkb.

In alle andere gevallen blijven de in de WRO vastgelegde bestrijdingsmogelijkheden onverkort gehandhaafd. Dit betekent dat een bestemmingsplan dat de vertaling vormt van een indicatieve pkb – of van gedeelten van een pkb, niet zijnde dergelijke beleidsbeslissingen, op de normale in de WRO geregelde wijze voor kritiek of bestrijding in aanmerking komt: de mogelijkheid voor een ieder tot het kenbaar maken van zienswijzen bij de gemeenteraad tegen het ontwerp-plan overeenkomstig artikel 23 WRO; het inbrengen van bedenkingen bij Gedeputeerde Staten tegen het vastgestelde plan overeenkomstig artikel 27 WRO; tenslotte het instellen van beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State tegen het besluit omtrent goedkeuring overeenkomstig artikel 28 of, indien de Minister van VROM het besluit van Gedeputeerde Staten heeft vervangen door een eigen besluit, overeenkomstig artikel 29. Volledigheidshalve voeg ik hier echter wel aan toe dat het uiteraard aan de rechter is om uiteindelijk te bepalen of al dan niet sprake is van planonderdelen als bedoeld in artikel 2a, tiende lid, en of het in casu bestreden bestemmingsplan daarin zijn grondslag vindt.

Het heeft mij verheugd dat de leden van de VVD-fractie met de strekking van het voorliggende wetsvoorstel volledig kunnen instemmen. Wel hebben deze leden geconstateerd dat het wetsvoorstel belangrijke wijzigingen inhoudt ten opzichte van de geldende procedures.

De wijzigingen ten opzichte van de geldende procedures zijn naar mijn mening betrekkelijk. Gestreefd is naar een toch zo groot mogelijke aansluiting bij de proceduregangen die al in de Wet op de Ruimtelijke Ordening besloten liggen. Zo is de proceduregang bij de toepassing van artikel 40 in hoge mate ontleend aan die bij artikel 19 WRO. De verplichting om het bestemmingsplan na de toepassing van het instrument aan de ontstane situatie aan te passen is nu expliciet opgenomen. Wel is natuurlijk met het instrument een mogelijkheid tot interventie in de gemeentelijke planologische praktijk in het leven geroepen, maar deze mogelijkheid als zodanig is toch niet geheel nieuw.

Inhoudelijk is artikel 40 een vervanging van de artikelen 38 (oud) en 65 (oud), zij het dat de feilen die aan die artikelen kleefden bij artikel 40 zijn geëlimineerd. Tenslotte doet de totstandkomingsprocedure zoals deze nu is voorgesteld, ook recht aan een zo verantwoord mogelijke ruimtelijke afweging.

In dit verband is door genoemde leden de vraag gesteld of een evaluatie van de gevolgen nog tijdig voor de aangekondigde herbeschouwing van de Wet op de Ruimtelijke Ordening mogelijk is.

Indien hiermee bedoeld wordt op de evaluatie van de Wet op de Ruimtelijke Ordening, die thans gaande is, moet het antwoord ontkennend luiden. De uitkomsten van de evaluatie WRO/Bro 1985 zullen begin 1994 beschikbaar komen. Het kabinetsstandpunt daaromtrent zal zo spoedig mogelijk daarna worden uitgebracht. Dit is voor een evaluatie van de gevolgen van het onderhavige wetsvoorstel te kort dag. Wel zullen die gevolgen aan de orde komen in het kader van het project Planningstelsel in bestuurlijk perspectief (Pibp). Dit project, waarover hierna meer, heeft ook een wat ander tijdpad.

Deze leden hebben verder geconstateerd dat naast deze wetswijziging ook andere belangrijke ontwikkelingen in het ruimtelijk beleid optraden, waarbij te denken is aan de Tracéwet, het gebiedsgericht beleid, de toepassing van een Plan van Aanpak (Schiphol, Rijnmond). In hoeverre is, zo vroegen zij, de mogelijkheid aanwezig, dat al deze ontwikkelingen aanleiding geven tot tegenstrijdigheden, dan wel dat zij juist leiden tot een symbiose, waarbij tot een andere opzet van de ruimtelijke besluitvorming kan worden gekomen?

De constatering van genoemde leden, dat belangrijke ontwikkelingen gaande zijn in het ruimtelijk beleid, is terecht. In de schriftelijke behandeling van het wetsvoorstel in de Tweede Kamer is op een rij gezet welke ontwikkelingen zich alleen al op het gebied van ruimtelijk (relevante) regelgeving hebben voorgedaan (Kamerstukken II 1992/93, 23 015, nr. 5, blz. 3 e.v.). Daarnaast kan, zoals genoemde leden terecht opmerken, worden gedacht aan ontwikkelingen in het ruimtelijk beleid in de zin van plannen van aanpak, nadere uitwerkingen, diagonale planvorming, e.d.

Bovendien zijn belangrijke ontwikkelingen gaande op bestuurlijk terrein en komt de Europese dimensie nadrukkelijker in beeld. Verder verwacht het kabinet op korte termijn te kunnen beschikken over het advies van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid over besluitvorming inzake grote projecten.

Het is juist deze veelheid aan huidige en toekomstige ontwikkelingen geweest, die heeft geleid tot het starten van bovengenoemd project Planningstelsel in bestuurlijk perspectief, in het kader waarvan het planningstelsel van de WRO in brede zin wordt gezien. Waar het daarbij onder meer om gaat, is te bezien of en in hoeverre de in de verschillende (wettelijke) kaders gekozen en – waar nodig – op maat gesneden besluitvormingsprocedures, consequenties hebben voor het functioneren van het RO-planningstelsel in het algemeen. Het gaat daarbij om fundamentele vragen zoals «welk bestuursniveau voor welke beslissingen», de relatie tussen besluitvorming rondom plannen en rondom projecten, de relatie tussen de verschillende facetplannen op het gebied van ruimtelijke ordening, milieu en water, het fenomeen van de plannen van aanpak voor ROM-gebieden, e.d.. Constructies zoals voorzien in het onderhavige wetsvoorstel, maar bijvoorbeeld ook de onlangs geïntroduceerde pkb met bijzondere status voor grote projecten van nationaal belang, zullen daarbij eveneens uitdrukkelijk aan de orde komen.

Gelet op het feit dat het hier een brede herbezinning van het RO-stelsel betreft, zal de afronding van dit project niet voor het eind van 1995 kunnen worden verwacht. Dit neemt overigens niet weg, dat het project ook tussentijds producten kan opleveren.

Wat betreft de vraag van de leden van de VVD-fractie naar de wisselwerking tussen het OGA-model en het gebiedsgericht beleid merk ik het volgende op.

In het gebiedsgericht beleid gaat het er om bepaalde beleidsmatige doelstellingen te realiseren op een wijze die specifiek is toegesneden op één bepaald gebied. Het is de beleidsmatige ingang die bepaalt welke instrumenten voor de realisering van die beleidsdoelstellingen noodzakelijk zijn, op welke wijze en op welk moment die instrumenten moeten worden ingezet, e.d.. Het gaat in dit beleid dus om een gedifferentieerde aanpak toegesneden op specifieke gebiedssituaties.

Het OGA-model betreft niet zozeer de gedifferentieerde aanpak voor het realiseren van bepaalde beleidsdoelstellingen in een bepaald gebied, maar betreft veeleer een besluitvormingsmodel voor de coördinatie van besluitvorming tussen sector en facet. In dat model vormt de instrumentele benadering de centrale invalshoek.

Daarnaast is van belang dat de OGA een algemeen toepasbare coördinatieregeling beoogt te bieden. Van maatwerk dat is toegespitst op de specifieke situatie van één bepaald gebied, is in het OGA-model nadrukkelijk geen sprake; en dat is in het gebiedsgericht beleid nu juist cruciaal.

Het OGA-model is in het kader van het gebiedsgerichte beleid dan ook alleen van belang, voor zover dat model voor de realisering van bepaalde beleidsdoelstellingen in één bepaald gebied een efficiënt besluitvormingskader kan bieden.

De leden van de VVD-fractie hebben vervolgens gesteld, dat er duidelijk sprake is van een verschil tussen een één-besluitregeling en de in dit wetsvoorstel voorziene bundeling van procedures, Zij wilden graag weten of het mogelijk is tot een één-besluit-regeling te komen, anders dan door een daartoe strekkende wet, die voor algemene maatregel van bestuur voor elke concrete situatie tot een nadere uitwerking komt.

Het realiseren van een één-besluit-regeling met een juridische bindende status zal alleen kunnen worden gerealiseerd door middel van een daartoe strekkende wet. Blijft zo'n wettelijke regeling achterwege, dan zullen altijd voor het aanpassen van bestemmingsplannen, de verlening van vergunningen e.d. de benodigde wettelijke procedures moeten worden doorlopen.

Wat het wettelijk regelen van een één-besluit-regeling betreft, merk ik het volgende op. Voor een breed toepassingsbereik van een dergelijke regeling is het onontkoombaar dat zo'n regeling een globaal karakter draagt. Vanwege dat globale karakter van zo'n regeling zal gebruikmaking van zo'n regeling noodzakelijkerwijs altijd moeten worden gevolgd door een nadere uitwerking die is toegespitst op de specifieke omstandigheden van het project, ten behoeve waarvan die regeling wordt gehanteerd. Zo'n nadere uitwerking moet plaatsvinden in een met waarborgen omklede procedure. Een algemene maatregel van bestuur voldoet in elk geval aan dat vereiste. In welke vorm die nadere uitwerking ook wordt gegoten, in elk geval moet worden geconstateerd dat het voorzien in zo'n uitwerking naar verwachting zo veel tijd kost, dat de met de één-besluit-regeling beoogde tijdwinst grotendeels teniet wordt gedaan.

Wat hier verder ook van zij, naar mijn oordeel is in de afgelopen tijd op een veel efficiëntere wijze voorzien in versnelling van besluitvormingsprocedures dan met een één-besluitregeling mogelijk is. Ik noem de efficiënte op de sector toegesneden regelingen zoals de onlangs door het parlement aanvaarde Tracéwet en de binnenkort bij de Tweede Kamer in te dienen wijziging van de Ontgrondingenwet. Daarnaast wijs ik op het wetsvoorstel Kaderwet bestuur in verandering, dat efficiënte instrumenten aanreikt aan de stedelijke gebieden. Voorts noem ik de bijzondere procedure voor grote projecten van nationaal belang, welke regeling in het kader van de Tracéwet kort geleden door het parlement is aanvaard. En dan tenslotte de onderhavige voorstellen, die het mogelijk maken in algemene zin knopen door te hakken, wanneer besluitvorming dreigt te stagneren; d.w.z. ongeacht het project of ongeacht de beleidssector.

Genoemde leden hebben voorts aan de orde gesteld dat de reikwijdte van het Nimby-instrument door een drietal criteria wordt begrensd, zoals genoemd in artikel 40. Zij vroegen om een toelichting op de mogelijke toepassing, anders dan de gegeven voorbeelden van een asielzoekerscentrum en een verbrandingsinstallatie. Tevens stelden zij de vraag of naast het bovengemeentelijk belang ook niet uitdrukkelijk het maatschappelijk belang op korte en lange termijn in beschouwing moet worden genomen.

In de schriftelijke stukken en tijdens de mondelinge behandeling van het wetsvoorstel zijn met name asielzoekerscentra en installaties voor de verwijdering van afval aan bod gekomen als voorbeelden waarbij het nimby-instrument zal kunnen worden ingezet. Op die momenten kon aan deze voorbeelden een groot realiteitsgehalte niet worden ontzegd, maar daarnaast gaven zij als, in velerlei opzicht, uitersten van elkaar een goede indruk van de inzetmogelijkheden.

Als een ander voorbeeld van de mogelijke toepassing van het nimby-instrument kan worden genoemd het opheffen van een acuut cellentekort. In de situatie dat het dringend noodzakelijk is op korte termijn te voorzien in extra cellen, kan het nimby-instrument worden gehanteerd om een onwillige gemeente te dwingen daaraan medewerking te verlenen.

Een voorbeeld van een nimby-toepassing die binnenkort actueel zal (kunnen) worden, is het afdwingen van medewerking aan het opheffen van planologische belemmeringen die de aanlegvoorschriften in het bestemmingsplan van de gemeente Onderbanken opleveren voor een veilig opstijgen en landen van AWACS-vliegtuigen van en naar de basis Geilenkirchen. Dit voorbeeld is ook in de Tweede Kamer ter sprake gekomen. Daarnaast hecht ik er aan te wijzen op de inzet van dit instrument volgend op een eerder gegeven aanwijzing. Als bijvoorbeeld in het kader van een planologische kernbeslissing uitspraken zijn gedaan over de vestiging van een grote electriciteitscentrale en vervolgens de betrokken gemeente door middel van een aanwijzing is gedwongen haar bestemmingsplan aan te passen, valt allerminst met zekerheid te zeggen of de betrokken gemeente in het stadium van vergunningverlening de benodigde medewerking zal verlenen. Ook in zo'n situatie kan het nimby-instrument worden ingezet om die medewerking af te dwingen.

Een heel ander chapter zijn de slibbergingslocaties. Kortom het nimby-instrument kan ten behoeve van allerhande zaken en projecten waarvan het algemeen of maatschappelijk belang niet wordt ontkend maar die men toch liever elders gerealiseerd zou zien, worden ingezet. Hiermee ben ik dan tevens aangeland bij het tweede deel van de vraag van deze leden. In artikel 40 is als één der criteria vermeld, dat het moet gaan om een bovengemeentelijk belang. Dit criterium ligt mijns inziens in

de rede wanneer het gaat om mogelijke ingrepen van hogerhand in gemeentelijk planologisch beleid. Een hoger bestuursorgaan moet geen bemoeienis hebben met zuiver gemeentelijke projecten; die moet de gemeente zelf uitvoeren.

Anders is het wanneer het gaat om bovengemeentelijke zaken, die tot toepassing van het instrument nopen. Dit zullen naar mijn mening toch welhaast altijd zaken zijn waaraan een zeker maatschappelijk belang niet kan worden ontzegd, of het nu op korte of lange termijn is. Immers het handelen van bestuursorganen als zodanig is toch per definitie ingegeven door maatschappelijke belangen. Vaak zullen derhalve de begrippen bovengemeentelijk belang en maatschappelijk belang elkaar dan ook in de praktijk overlappen. Het voorbeeld van de vestiging van een asielzoekerscentrum is hiervan een goede illustratie. Qua ruimtelijke ingreep is de vestiging van zo'n centrum uiteraard van lokale aard. Het feit dat zo'n ingreep onder omstandigheden moet worden afgedwongen, heeft evenwel alles te maken met het maatschappelijke belang van de huisvesting van asielzoekers in ons land. En dat maatschappelijke belang is nadrukkelijk van bovengemeentelijke aard.

Tenslotte hebben genoemde leden gevraagd of de thans voorziene procedure, waarbij de Tweede Kamer c.q. de Provinciale Staten gelijktijdig met de gemeente op de hoogte worden gesteld van een «Nimby-verzoek», met als mogelijke consequentie dat dit verzoek wordt heroverwogen, in feite niet de bedoeling van het wetsvoorstel teniet zal doen.

Deze vraag kan mijns inziens in algemene zin ontkennend worden beantwoord. De inkennisstelling van Provinciale Staten onderscheidenlijk de Tweede Kamer van een nimby-verzoek geschiedt gelijktijdig met de toezending van dat verzoek aan de betrokken gemeente. Oogmerk van deze regeling is die instanties de mogelijkheid te geven om desgewenst met Gedeputeerde Staten onderscheidenlijk de minister van gedachten te wisselen omtrent de toepassing van het instrument, voor zover dit al niet eerder mogelijk is geweest naar aanleiding van de toezending van het voornemen daartoe ingevolge artikel 40, tweede lid, in geval van een nimby-toepassing zonder directe grondslag in een voorafgaand ruimtelijk plan of besluit.

In de periode van zes weken waarin de gemeente zich kan beraden omtrent haar medewerking aan het verzoek, is er dan, zo nodig, gelegenheid voor die gedachtenwisseling. In het tijdpad van de te volgen procedure past deze inkennisstelling met een mogelijke gedachtenwisseling heel wel. Een eventuele heroverweging van het verzoek op zo korte termijn nadat het verzoek is gedaan, lijkt mij daarbij in de praktijk nauwelijks reëel; wel een nadere explicitering van alle ter zake doende omstandigheden en beweegredenen in het concrete geval. Immers het moet gaan om een zaak van bovengemeentelijk belang, die met spoed moet worden uitgevoerd en waarbij de besluitvorming duidelijk is vastgelopen. Met de betrokken gemeente is ter zake overleg gevoerd en dit heeft niet tot een andere gevolgtrekking ten aanzien van het uit te voeren project geleid. Mocht die gedachtenwisseling evenwel toch tot een andere conclusie leiden dan de toepassing van het nimby-instrument in het concrete geval en wordt aldus het verzoek ingetrokken, dan is dit als zodanig toch beter dan dat ten onrechte het instrument wordt gehanteerd. Overigens kan ik mij een dergelijke situatie slechts voorstellen indien in dat tijdvak waarbinnen de gemeente haar medewerking aan het nimby-verzoek overweegt zou blijken van een nieuw feit, dat indien het tevoren bekend was geweest, reden zou hebben gegeven om van de toepassing van het nimby-instrument af te zien. Tenslotte wijs ik er nog op dat de hier bedoelde inkennisstelling in de WRO als zodanig geen onbekende actie is; ook de aanwijzing ingevolge artikel 37 kent immers deze inkennisstelling en in geval van toepassing van een vrijstelling

ingevolge artikel 65 is het gebruik geworden. Het ligt dan ook wel in de rede om bij het nimby-verzoek, dat de «oude uitnodiging ingevolge artikel 38» en de «oude vrijstelling ingevolge artikel 65» vervangt, een dergelijke inkennisstelling op te nemen.

De leden van de fractie van GroenLinks hebben opgemerkt dat in de literatuur wordt gesproken over gebrek aan onderzoek naar het Nimby-verschijnsel. Zij verwezen hierbij naar het onderzoek dat de Rijksplanologische Dienst heeft laten verrichten door Research en Beleid.

Het betreft hier een onderzoek dat Research voor Beleid heeft uitgevoerd in opdracht van de Rijksplanologische Dienst. Het onderzoek is getiteld «De beleving van afvalverwijderingsinrichtingen». Dit onderzoek bevindt zich momenteel in de fase van technische afronding en is nog niet gepubliceerd. Om die reden kan ik thans nog geen exemplaar toezenden; na opheffing van deze praktische belemmering zal ik hiervoor zo spoedig mogelijk doen zorgdragen. Om diezelfde reden acht ik het minder gewenst reeds nu een reactie te geven op de bevindingen van het onderzoek.

Ik vertrouw hiermee de in het verslag opgenomen vragen tijdig te hebben beantwoord. Ik wil dan ook gaarne de verwachting uitspreken dat de plenaire beraadslaging over het wetsvoorstel binnen afzienbare tijd zal kunnen plaats vinden.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders